

BẦU CỬ: NHỮNG ƯU TƯ CHÍNH

Vũ Linh

Tuần rồi, ĐĐT đã có bàn về cuộc bầu cử quốc hội sắp tới, bàn qua việc bầu cho ai, cho đảng nào, và tại sao.

Đi thêm một bước nữa, tuần này ta bàn chuyện những vấn đề lớn nào xảy ra đang chi phối cuộc sống thực tế của chúng ta, để có thêm một khái niệm rõ hơn là phải bầu như thế nào, cho đảng nào và cho ai, dựa trên tình trạng cuộc sống hiện nay của ta.

Theo các thăm dò chung, hiện nay có 4 vấn đề lớn là ưu tư hàng đầu của dân Mỹ, và 3 vấn đề nhỏ hơn, ưu tư thấp hơn. Những ưu tư của dân Mỹ nói chung, cứ coi như cũng là những ưu tư của cộng đồng tị nạn chúng ta đi, ta xem thử những vấn đề đó ảnh hưởng cuộc sống chúng ta như thế nào, và chúng ta nên bầu ra sao để đối phó. Cuối cùng, riêng với cộng đồng ta, sẽ còn một vấn đề lớn khác mà dân Mỹ không để ý tới, đó là cuộc 'chiến' chống VC. Ta cũng sẽ bàn qua.

Trước hết, ta bàn về 4 ưu tư lớn nhất của dân Mỹ.

Theo thứ tự quan trọng đối với dân Mỹ, đó là các vấn đề 1) giáo dục, 2) lạm phát, 3) thuế, và 4) phạm pháp.

Phải nói ngay, tuần rồi, những vấn đề trên đều đã được đặt ra dưới hình thức câu hỏi thực tế và cụ thể. Tuần này ta sẽ triển khai những vấn nạn quan trọng nhất dưới một phân tích chi tiết hơn.

1. Giáo dục

Không có bố mẹ nào không lo cho tương lai của con cháu, bất kể sắc dân gì. Ưu tiên số một của dân Mỹ cũng là ưu tiên số một của dân tị nạn ta luôn. Đặc biệt là dân tị nạn, vẫn theo truyền thống Á Đông, luôn luôn coi không có gì quan trọng hơn là việc dạy dỗ con cháu thành tài, nên người, từ hiểu biết đến tư cách, đạo đức.

ĐĐT đã bàn quá nhiều về hướng đi cấp tiến của các trường học, qua sự thông đồng giữa chính quyền cấp tiến Biden với nghiệp đoàn giáo chức, từ đó đã nảy sinh ra các chương trình dạy học theo cái nhìn của khối cấp tiến, từ mẫu giáo tới đại học. Để rồi học sinh Mỹ từ vài thế hệ qua, đã ngày càng tiến nhanh, tiến mạnh, tiến vững chắc vào quan điểm cấp tiến thiên tả.

Ở đây, không cần giải thích dài dòng thêm, không ai nghĩ tới các chế độ tàn bạo sát máu của Xít-ta-lin, Mao, Hồ, Pol Pot dĩ nhiên, vì cái xã nghĩa Mỹ dù sao cũng học được bài học của các chế độ CS quá khích ngu xuẩn trên, nên đã tìm cách chen vào quần chúng bằng những phương cách có thể gọi là 'diễn biến hòa bình' tế nhị hơn và nhất là hữu hiệu hơn xa, với sự tiếp tay của giới trí thức 'useful idiots'.

Với dân tị nạn, không cần nhìn đâu xa, chỉ cần đọc qua lời kêu gọi của đám tị nạn trẻ, thế hệ hai, tuy tị nạn CS nhưng lại "xin các chú bác đừng tròng cái gông chống cộng lên đầu chúng cháu" (nguyên văn của nhóm PIVOT) thì biết. Hay nghe một cô luật sư gốc tị nạn hô hào "không chống cộng sản, chỉ chống cái ác". Xin đừng công kích cô ta, tội nghiệp.

Cô ta đã được các trường cải tạo Mỹ dạy cho biết trên thế giới này cũng có loại CS 'không ác' mà cô 'không nên chống'. Cô này học cao hiểu rộng, nhưng không bao giờ được cho biết là 'CS không ác' chỉ có trong sách vở trong thư viện thôi, chứ CS thực tế từ gần cả trăm năm nay tàn ác vô song, giết cả trăm triệu người rồi, từ Liên Xô đến Tàu, đến VN, Bắc Hàn, Kam Pu Chia,...

Làm gì có CS không ác??? Hay nghe đám Sáng Tô gân cổ bào chữa Biden rất thương yêu dân Việt, đứng theo các thầy cô trong trường đã dạy chúng (nhưng lại 'quên' không ghi rõ cụ Biden chỉ yêu thương gân nửa thế kỷ sau 75, khi cần phiếu của dân Mỹ gốc Mít thôi, chứ trước 75 thì chưa một lần nào biểu quyết chi một xu để tái định cư dân tị nạn ta.

Nhưng đó là những chuyện xưa. Giáo dục dưới thời Biden bây giờ đã đi xa hơn nhiều, rất nhiều. Có thể nói đã lột xác, trải qua một cuộc cách mạng văn hóa đổi đời, tuy không đẫm máu như cách mạng văn hóa của Mao năm xưa.

Giáo dục Mỹ bây giờ đang hùng hục đi vào cái gọi là 'văn hóa thức tỉnh' -woke culture, trong đó gần như tất cả những quan điểm nhân sinh quan chính đều bị lật bôn vó lên trời hết. Xin liệt kê vài điểm chính:

- Học sinh, ngay từ mẫu giáo, phải được giáo dục đầy đủ và thẳng thắn nhất về vấn đề giới tính, để chúng hiểu giới tính là cái gì ở trong đầu, giữa hai lỗ tai chúng chứ không phải ở giữa hai chân của chúng. Chúng nghĩ hay thích là nam hay nữ, hoàn toàn tự do có quyền tự cho mình là nam hay nữ, và tất cả mọi người, từ bố mẹ chúng cho tới nhà trường, cả thiên hạ đều phải chấp nhận.

Do đó, những chuyện như đồng tính luyến ái, hôn nhân đồng tính, chuyển giới, dùng cầu tiêu chung, chơi thể thao, thậm chí ngủ chung, là những chuyện đương nhiên trong 'nhân quyền', không khác gì quyền tự do ăn uống, tiêu khiển, hoàn toàn phải được tôn trọng,

- Học sinh, cũng ngay từ mẫu giáo, phải hiểu rõ vấn đề quan trọng nhất của nhân loại là vấn đề sex, do đó, phải được dạy kỹ càng và đầy đủ để chúng hiểu tận tình mọi khía cạnh của sex, dạy từ tuổi càng nhỏ càng tốt. Từ cách 'cùng sướng' cho tới 'tự sướng', từ sex đồng tính tới sex tập thể, từ các cách ngừa thai cho tới các cách phá thai,...

- Trong cái nhìn của khối cấp tiến, nước Mỹ chưa khi nào có bình đẳng, trái lại lịch sử Mỹ là một chuỗi dài của tội lỗi tày trời, tàn ác vô song của đám da trắng đàn áp, khai thác dân da đen, do đó, bây giờ là lúc phải trả công lý lại cho đám dân da đen khốn khổ, phải thông cảm những phạm pháp của chúng, phải bằng mọi cách đền bù chúng, giúp đỡ, bảo vệ và tôn vinh chúng (một cụ tị nạn nhà ta, đã anh minh sáng suốt viết bài bào chữa cho đám cô hôn da đen xuống đường đốt phá và cướp cạn, mau mắn viết bài khi lửa cháy tại các cửa tiệm bị đốt còn chưa được dập tắt; cụ anh minh, thức thời với văn hoá 'thức tỉnh' như vậy thì mới được tiếp tục nhận funds chứ, phải không? Viết bài công kích đám Bờ-Lờ-Mờ trong thời đại này thì còn đâu funds nữa?).

- Lịch sử Mỹ phải được viết lại để loại bỏ công trình dựng nước của các Cha Già Lập Quốc vì họ cũng chỉ là một đám kỳ thị, khai thác nô lệ đen thôi. Tất tần tật, từ Washington tới Jefferson, cả một đám da trắng thượng lưu lo 'giải phóng' nước Mỹ da trắng khỏi đế quốc Anh, nhưng vẫn muốn ngồi trên đầu nô lệ đen. Các trường học

phải sửa lại hết sách vở để dạy lại đám học trò, vạch rõ tội ác kinh hoàng của dân da trắng, của Washington, của Jefferson, thậm chí của cả Lincoln luôn.

- Đi xa hơn việc viết lại lịch sử, các trường học phải loại bỏ tất cả mọi hình thức kỳ thị trắng trợn hay vô hình hiện có, trong đó có chính sách thi cử, chấm điểm, xếp hạng, ... tất cả chỉ là những hình thức kỳ thị trá hình để nhận chìm học trò da đen. Trong giáo dục hiện hữu, các sách giáo khoa được viết ra để phục vụ cho dân da trắng, tất nhiên dân da đen không thể khá được. Đó cũng là một hình thức kỳ thị, do đó sách vở giáo dục cần phải được viết lại hết để giúp dân da đen khá hơn.

- Tất cả những vấn đề lớn trên đều nằm trong trách nhiệm của Nhà Nước, qua chính sách giáo dục của Nhà Nước, được thực hành bởi các trường qua các thầy cô của nghiệp đoàn giáo chức, bố mẹ không có quyền can dự. Con phải là 'con của Nhà Nước', chứ không còn là con của bố mẹ nữa.

Chính sách giáo dục 'tiến bộ' này, nếu quý vị đồng ý thì cứ việc thoải mái bầu cho các ứng cử viên của đảng DC, bất kể ai. Chỉ cần nhớ chính sách giáo dục 'thực tình' trên đã là mối quan tâm, lo ngại lớn nhất của dân Mỹ nói chung, và phụ huynh Mỹ nói riêng. Tại Virginia, ông doanh gia vô danh Glenn Youngkin đã đắc cử thống đốc hoàn toàn dựa trên việc chống lại chính sách giáo dục này. Tại Florida, thống đốc DeSantis cũng đang nổi như cồn chính vì chống lại chính sách giáo dục thực tình này.

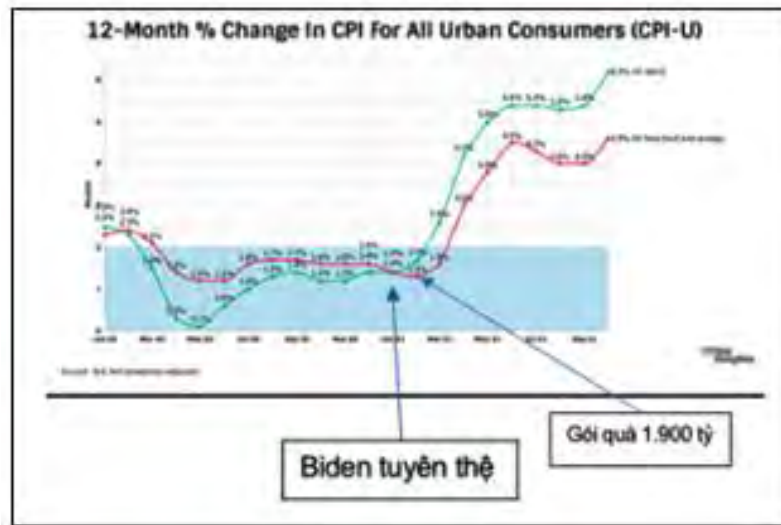
2. Lạm phát

Dĩ nhiên đây là vấn đề sống còn của tất cả mọi công dân, trắng, đen, nâu, vàng, già trẻ, nam nữ, tị nạn hay không.

Tuyệt đại đa số dân đều đi làm, lãnh lương nhất định. Tuyệt đại đa số những người đã về hưu, cũng sống trong số tiền già nhất định. Những người làm nghề tự do thì lợi tức không nhất định, tùy thuộc vào mức thu hoạch kinh doanh khác biệt tuy không thay đổi bao nhiêu.

Nghĩa là dù nguồn lợi tức khác nhau, nhưng tất cả vẫn sống nhờ lợi tức trong mức ổn định nào đó. Cái lợi tức đó cần thiết để sống còn, trả tiền nhà, tiền xe, tiền chợ, tiền thuốc, tiền nợ, và cả vạn thứ tiền khác. Nếu mức lợi tức tương đối không thay đổi bao nhiêu trong khi chi phí cho những nhu cầu trên lại tăng vọt thì chỉ có hậu quả tất yếu là cuộc sống của thiên hạ sẽ ngày một khó khăn hơn.

Đó chính là thực tế của xứ Mỹ từ đúng cái ngày cụ Biden nhậm chức.

Ở đây, chẳng ai cần những nghiên cứu của bất cứ chuyên gia nào, cũng chẳng ai cần ý kiến dạy bảo của bất cứ kinh tế gia nào, chỉ cần hỏi các bà nội trợ tiền chợ tháng này tăng hay giảm, giá chai nước mắm bây giờ là bao nhiêu, chỉ cần hỏi ông chồng sáng nay đi xăng mất bao nhiêu tiền, so với ngày Biden còn ngồi ngáp tại Delaware.

Rồi xem lại trong khi máy thứ này tăng ào ào thì lương của mình, tiền giã của mình, thu nhập của mình tăng hay giảm, bao nhiêu, thì biết chính sách kinh tế của chính quyền đương nhiệm tốt hay không, có nên bầu cho chính quyền đó có thêm nghị sĩ và dân biểu để họ giúp chính quyền đó cứ thế mà tiến tới không? Chỉ cần nhớ thêm đây là lo âu quan trọng thứ nhì của dân Mỹ nói chung, bất kể thuộc đảng nào.

3. Thuế

Thuế là cái gì cần thiết, ai cũng phải đóng thuế để Nhà Nước có tiền phục vụ dân, cung cấp những tiện nghi chung, bảo vệ đất nước, bảo đảm an ninh trật tự, an toàn cho dân, ... Ai cũng hiểu vậy và ai cũng đồng ý.

Nhưng khi Nhà Nước lạm quyền, tận thu thuế quá đáng để vung phá ngân sách cho những mục tiêu phe đảng hay có lợi cho cá nhân, hay cho những dự án vớ vẩn, sai lầm, hay để giúp bành trướng tối đa chế độ Nhà Nước Vú Em xã nghĩa, muốn 'lo' cho mỗi người dân từ ngày nằm trong nôi cho tới ngày nằm trong hòm, hay phục vụ mục tiêu 'tái phân phối tài sản và lợi tức quốc gia', thì chẳng còn bao nhiêu người đồng ý nữa. Vì với những vụ xài tiền đó, nếu có thì cũng chỉ để phục vụ một ý hướng chính trị không nhất thiết vì quyền lợi dân, và nếu không có cũng chẳng chết ai.

Đóng thuế là cần thiết và tôi chấp nhận đóng thuế cho những nhu cầu thiết yếu, nhưng tôi không chấp nhận đóng thuế một cách ngu xuẩn, chỉ để cho các công chức vứt tiền mồ hôi của tôi ra cửa sổ, để phục vụ cho lợi ích phe đảng hay cá nhân họ. Chẳng hạn như đóng thuế để cho một đảng có tiền mua phiếu của cử tri bầu cho họ là đóng thuế ngu, không chấp nhận được. Tiêu biểu mới nhất là đóng thuế để Biden lấy tiền thuế của tôi xù nợ cho mấy anh sinh viên để họ bầu cho đảng DC và Biden, đó là đóng thuế N G U mà tôi không chấp nhận.

Đọc truyện Tàu, ta thấy ngày xưa, các vua chúa lâu lâu đại xá, miễn hay giảm thuế cho dân, nghĩa là việc miễn thuế, giảm thuế là việc làm giúp giảm gánh nợ cho dân. Bây giờ cũng không khác, giảm thuế là bớt gánh nặng cho dân. TT Trump đã ra luật giảm thuế quy mô cho tất cả thiên hạ. Tất cả đều được giảm thuế hết, tuy vẫn có không ít người so bì, khiếu nại, tại sao thằng kia được trừ thuế nhiều hơn tôi?

Đức Phật đã nói từ mấy ngàn năm trước, lòng tham của con người đúng là vô đáy, cho bao nhiêu cũng vẫn thấy chưa đủ, phải khiếu nại. Trong khi cụ Biden qua luật mạo danh là Luật Giảm Lạm Phát, chỉ kiếm cách tăng thuế. Nếu quý vị nghĩ cụ Biden chỉ tăng thuế các đại gia, chẳng dính dáng gì đến quý vị, hay là quá tốt cho quý vị, thì quý vị quả là những người ngây thơ vô tội vạ nhất trên đời, hay chỉ là những người mù quáng vì phe đảng nhất.

Thế giới này không phải là những cái hộp bít bùng, chuyện gì xảy ra trong hộp này không có ảnh hưởng gì tới cái hộp bên cạnh, nôm ra na, tăng thuế bọn nhà giàu không có nghĩa là chỉ có bọn nhà giàu lãnh đủ thôi. Trong khi với khối dân gọi là lợi tức thấp -đâu 47% dân Mỹ-, chẳng đóng một xu thuế nào mà trái lại nhận cả đóng trợ cấp đủ kiểu, thì thuế có tăng, họ càng vui. Họ không thể hiểu xa hơn là người khác phải đóng thuế cao hơn, sẽ tìm cách san sẻ cái thuế đó lên đầu họ bớt, như tăng giá chai nước mắm, tăng giá tô phở.

4. Phạm pháp

An toàn cá nhân tất nhiên là ưu tư của tất cả. Bất kể ông nào, đảng nào nắm quyền, bất kể ta đang sống ở đâu, xứ nào, ... an toàn cá nhân và cho gia đình luôn luôn vẫn là lo lắng của tất cả. Chuyện bình thường.

Cái không bình thường là chúng ta đang sống ở Mỹ, một thành đồng của văn minh, của an ninh trật tự, của pháp trị, không phải ở VN hay ở một xứ man di mọi rợ nào khác, vậy thì làm sao vấn đề an toàn cá nhân lại có thể trở thành một trong những ưu tư hàng đầu của dân?

Câu trả lời quá dễ khi quý vị coi TV thấy những cảnh lửa cháy đỏ rực tại nhiều khu phố, cảnh các xác xe bị cháy rụi, cao ốc bị xập, cảnh đám đông đập phá cửa tiệm, tay ôm lưng công cả lô hàng hóa chạy ra khỏi các cửa tiệm, đủ loại, đủ kiểu, đủ giá. Ghê gớm hơn, quý vị đọc báo hay coi TV thấy các thành phố thay phiên nhau đoạt kỷ lục về trộm cướp, kỷ lục về người bị cướp, bị đánh, bị giết.

Nhưng kinh hoàng hơn cả là khi quý vị đọc báo, coi TV thấy tin chẳng có một tay thủ phạm nào bị cảnh sát bắt, bị truy tố, bị đi tù gì hết. Điển hình, trong vụ nổi loạn mùa hè 2020 của dân da đen khi tên du thủ du thực George Floyd bị chết, cả ngàn người đã bị cảnh sát thời Trump bắt, nhưng sau đó, Biden lên nắm quyền đã ra lệnh thả hết, không truy tố bất cứ một người nào. Có lẽ Biden đã đọc bài viết của cụ VVL bào chữa cho bọn cướp cạn nên ... mũi lòng?

Trong khi đó thì tin báo, tin TV lại cho thấy cả đám dân trộm cướp đó và một đám dân khác, không phải trộm cướp nhưng 'thông cảm với đám trộm cướp', ào ạt xuống đường biểu tình KHÔNG phải để kêu gọi cảnh sát can thiệp bảo vệ họ, mà trái lại hô hào phải giải tán cảnh sát, hay cắt tiền để giảm số nhân viên cảnh sát bớt đi. Rồi quái lạ hơn cả, không ít chính khách của đảng DC nhảy vào đám biểu tình, lên TV ồn ào hô hào cổ vũ, ủng hộ cái đám điên đòi giải tán cảnh sát luôn!

Trong lịch sử nhân loại, chắc chưa bao giờ có chuyện quái dị như vậy xảy ra. Trộm cướp lộng hành đánh phá và giết người, trong khi đảng cầm quyền tung hô phong thánh chúng, bắt bỏ tù cảnh sát và hô hào cắt ngân sách cảnh sát giữ an ninh trật tự. Thế nghĩa là gì?

Các con vẹt già trẻ làm ơn giải thích giùm đi, chúng tôi không hiểu. Chỉ biết là cái kiểu sống này, chúng tôi không ham, không muốn tí nào. Nếu quý vị đồng ý với chúng tôi, thì quý vị không có lựa chọn nào khác hơn là bỏ phiếu để thay đổi cái chính quyền ngược đời này thôi.

Trên đây là 4 vấn đề lớn nhất của dân Mỹ, ngoài ra cũng còn 3 ưu tư khác, tuy ít quan trọng hơn, đó là các vấn đề phá thai, di dân lậu và kiểm soát súng đạn.

1) Phá thai

Trước hết phải nói ngay đây có thể là ưu tư lớn của phụ nữ Mỹ, nhưng trong cộng đồng tị nạn chúng ta thì không phải là ưu tư lớn gì. Các bà trong thế hệ tị nạn đầu thì đã qua cái ải mang bầu tù lâu rồi. Trong khi các bà/cô trong thế hệ tị nạn thứ hai thì

dù sao, vẫn còn dòng máu Á Đông trong người nên phần lớn không hồ hởi với chuyện phá thai lắm, ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt, như bà dân biểu Kathy Trần, ủng hộ phá thai tới ngày sanh luôn, vì lý do chính trị, muốn kiếm phiếu của các bà Mỹ ham vui, trong khi chính bà thì... để một nghỉ, không phá thai lần nào.

Có thể nói chính trị Mỹ tràn ngập những xuyên tạc bóp méo, nhiều khi còn thô bạo hơn cả những tuyên truyền xuyên tạc của Hitler hay của VC. Cách đây cả nửa thế kỷ, Tối Cao Pháp Viện ra một phán quyết liên quan đến chuyện phá thai, để rồi bất thành lĩnh phán quyết đó trở thành một án lệ mà tất cả các quan tòa và chính quyền của tất cả 50 tiểu bang phải làm theo từ năm 1973.

TCPV mới đây ra phán quyết cho rằng đây là một tiền lệ không có giá trị như một luật cứng nhắc bắt buộc tất cả các tiểu bang phải vĩnh viễn tuân theo. Chuyện này vượt qua quyền hạn của TCPV, nghĩa là TCPV không có quyền ra một phán quyết nào để phán quyết đó trở thành luật bắt buộc phải áp dụng trên tất cả 50 tiểu bang một cách cứng nhắc và vĩnh viễn.

Do đó, các tiểu bang phải ra luật cho rõ để thi hành, trong khi liên bang thì không có quyền ra luật phá thai cho cả nước vì Hiến Pháp không ghi liên bang có quyền đó. Nghĩa là liên bang, kể cả Tối Cao Pháp Viện, không ra luật được, nhưng tất cả các tiểu bang phải ra luật cho rõ, tùy theo ý của dân tiểu bang đó.

Bất thành lĩnh khối cấp tiến nhảy dựng lên, chế biến, bóp méo phán quyết của TCPV thành phán quyết cấm cả nước phá thai. Thiên hạ nhảy dựng lên sỉ vả TCPV, và đảng DC mỉa dân chụp ngay cơ hội, bóp méo thành câu chuyện đảng CH và khối bảo thủ đã lấy đi mất một cái quyền tối thượng của phụ nữ.

Hậu quả của phán quyết của TCPV là tất cả các tiểu bang đều phải ra luật riêng về phá thai, có giá trị tuyệt đối trong tiểu bang đó. Những tiểu bang bảo thủ muốn giới hạn phá thai có quyền ra luật giới hạn. Ngược lại, những tiểu bang cấp tiến muốn có luật phá thai dễ dãi hơn có quyền ra luật như vậy.

Hậu quả mĩa mai nhất là chính các bà trong những tiểu bang cấp tiến là những người có quyền phá thai dễ dãi hơn, lại cũng là những người biểu tình sỉ vả TCPV ôn ào nhất. Họ có quyền ra luật phá thai dễ dàng hơn sao lại phản đối? Chẳng qua chuyện biểu tình chống đối phá thai chỉ là mượn cơ phá thai để sỉ vả khối bảo thủ và đảng CH, để kiếm phiếu trong mùa bầu cử thôi.

2) Di dân lậu

Nạn di dân lậu đã có ở Mỹ từ ngày ...lập quốc, nhưng chưa bao giờ leo lên tới cấp khủng hoảng như dưới thời Biden. Chẳng qua vì xứ Mỹ quá giàu, dân cả thế giới mơ mộng vào xứ Mỹ sống. Ngay cả ở VN ta, sau những ngày 75, dân Việt còn sống trong nước vẫn cứ nghĩ dân tị nạn qua Mỹ sau một thời gian ngắn đều đã thành triệu phú đô-la hết. Nhất là sau khi vài anh chị tị nạn chơi trò 'áo gấm về làng' trở về VN bóc phét với bạn bè và bà con.

Bây giờ, dân trung Mỹ và nam Mỹ cũng không khác, vẫn ôm giấc mộng đi Mỹ, dù không thành triệu phú cũng sẽ có đời sống khá hơn ở mẫu quốc nhiều.

Dĩ nhiên, không ai không thông cảm cho họ, và ai cũng muốn giúp họ. Nhất là đám dân Việt tị nạn ta, chẳng ai chống lại di dân hết. Ngay cả nước Mỹ dưới thời TT Trump cũng vẫn duy trì chính sách chấp nhận di dân từ cả thế giới vào Mỹ, trái với những xuyên tạc Trump kỳ thị, chống di dân. Chính ông Trump cũng đã có vợ là di dân.

Vấn đề là di dân phải được nhận vào Mỹ trong một thứ tự nào đó, trong một giới hạn nào đó, đúng theo luật lệ hiện hành.

Tại sao phải như vậy? Chỉ vì chính sách nhận di dân được ấn định trong giới hạn khả năng nuôi và giúp di dân. Một chính sách mở toang cửa để tất cả mọi người tràn vào, sống bừa bãi sẽ gây ra cả lô đại họa: họ sẽ không tìm ra được việc làm, không có tiền sống, không có nhà sống, con cái lêu bêu ngoài đường, không được giáo dục, gây ra cảnh bất an xã hội, trộm cướp,...

Mở toang cửa biên giới là một chính sách KHÔNG phải nhân đạo mà là VÔ NHÂN ĐẠO. Tất nhiên Nhà Nước phải can thiệp, phải tìm cách giúp hay thậm chí nuôi họ. Nghĩa là cái ngân sách trợ cấp, phiếu thực phẩm, bảo hiểm và dịch vụ y tế sẽ phải tăng bằng cách tăng thuế của dân Mỹ -trong đó có dân trung lưu Việt tị nạn-, hay

bằng cách chia sẻ bớt những trợ cấp mà dân Mỹ -trong đó có không ít dân tị nạn- đang lãnh.

Quý vị muốn thấy một chính sách di dân vô nhân đạo, cầu thả, vô trách nhiệm, cứ việc ủng hộ việc mở toang cửa biên giới cho di dân lậu của các dân biểu và nghị sĩ DC. Cụ Biden làm vậy vì cụ cần phiếu của đám di dân lậu đó, quý vị làm vậy vì cái gì? Vì sợ mang tiếng là di dân mà lại chống di dân? Như vậy chỉ chứng tỏ quý vị chẳng hiểu gì về vấn nạn di dân lậu hết, chỉ là nạn nhân đáng thương của những xuyên tạc của đảng DC.

3) Kiểm soát súng đạn

Súng đạn không giết người, chỉ có người giết người thôi. Dù vậy, phe cấp tiến vẫn nằng nặc đòi cấm súng đạn. Đối với dân Mỹ, súng đạn là cái gì không thể không có được. Cái tư tưởng đó nằm trong văn hóa, trong truyền thống, trong máu dân Mỹ. Tất cả các hô hoán đòi cấm súng trên thực tế chỉ là những trò múa mép của đám chính khách mị dân trong khi họ hiểu rất rõ những mảnh mung đó cuối cùng vẫn chẳng đi đến đâu hết. Họ hô hoán từ cả mấy chục năm rồi, có gì mới lạ đâu?

Dù sao thì đây cũng không phải là ưu tư gì cho dân tị nạn chúng ta, khi mà có lẽ 99,9% dân tị nạn chúng ta không có súng, sau khi đã nếm mùi súng đạn suốt cả đời, quá ngán rồi.

Chống cộng

Cuối cùng, có một vấn đề then chốt với dân tị nạn mà dân Mỹ không để ý: đó là vấn đề chống cộng.

Tuyệt đại đa số chúng ta đến Mỹ vì tị nạn, trốn chạy VC, do đó tất nhiên câu hỏi đầu tiên của chúng ta là phải hỏi trong hai chính đảng Mỹ, đảng nào chống cộng, đảng nào không? Câu trả lời hiển nhiên là cả hai đảng, chẳng đảng nào chống cộng, cũng chẳng đảng nào thân cộng. Cả hai đảng chỉ hành xử theo quyền lợi của đảng nói riêng và quyền lợi của cả nước Mỹ nói chung. Chẳng đảng nào thắc mắc cho quyền lợi của dân Việt hết.

Tuy nhiên, có hai dữ kiện chúng ta cần ghi nhận:

- TT Trump là tổng thống đầu tiên của Mỹ công khai ra trước Liên Hiệp Quốc đọc diễn văn công kích CS và khẳng định nước Mỹ sẽ không bao giờ chấp nhận xã nghĩa hay cộng sản.

- Thượng nghị sĩ Biden là người trong suốt hơn hai năm đầu mới vào thượng viện khi chiến tranh VN chưa chấm dứt đã bỏ phiếu YES, không chừa bất cứ một lần nào mỗi khi thượng viện biểu quyết cắt viện trợ quân sự cho miền nam VN, trong khi ông không một lần nào biểu quyết cấp một xu nào cho việc di tản và tái định cư dân Việt tị nạn khi chúng ta đứng trước tử thần năm 1975.

Quý vị muốn cảm ơn đảng DC và cụ Biden đã giúp VC chiến thắng mau lẹ khiến quý vị được đi Mỹ sớm, bầu cho các dân biểu và nghị sĩ của đảng DC. Nếu quý vị vẫn hận chuyện mất nước lưu vong, không thể nào bỏ phiếu cho đảng DC được.

Không còn bao lâu nữa, quý vị sẽ có dịp vào phòng phiếu, bỏ lá phiếu quyết định hướng đi của quê hương thứ hai này. Quê hương thứ hai đối với những người tị nạn thế hệ đầu, nhưng lại là quê hương vĩnh viễn của tất cả dân tị nạn từ sau thế hệ đầu. Chế độ dân chủ của Mỹ không hoàn hảo dĩ nhiên, nhưng đó là chế độ cho người dân nhiều quyền nhất, có tiếng nói lớn nhất để quyết định vận mạng của họ. Chúng ta không nên bỏ qua cơ hội.